

καὶ κατεαγμένοι τὰ μέλη ἐκ τῶν στρεβλώσεων καὶ βασάνων, ἔδειξεν ὅμως ὑπεράνθρωπον δύναμιν· ἐκεῖ δὲ ἐβλήθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Μοντγγομερῆ, καὶ ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο μὴ αὐτοχειριασθῆ, ἐπέβαλον ἐπ' αὐτοῦ δυνατὰ λωρία, προσηλωμένα ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ διαπερῶντα διὰ τῶν εἰς τοὺς πόδας καὶ χεῖρας αὐτοῦ σιδηρῶν κρίκων, καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν παριστᾷ αὐτὸν ἡ παροῦσα ἡμῶν εἰκονογραφία, ἀντιγραφεῖσα ἐκ τῆς ἐν τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ εὐρισκομένης εἰκόνας.

Ἡ δίκη αὐτοῦ ἀνετέθη εἰς τὰς βουλὰς, αἵτινες δικάσαι αὐτὸν τὴν 26 Μαρτίου κατεδίκασαν εἰς τὴν ποινὴν, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Ῥαβαϊλλάκος, φονεὺς τοῦ Ἐνρίκου Δ', ὑπέστη· ὁ δὲ Δαμιένσος, ἀφοῦ ἤκουσε γονυπετῆς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως μετ' ὅλων τῶν τρομερῶν αὐτῆς λεπτομερειῶν, εἶπε μόνον ἀνεγειρόμενος « κακὴ ἡμέρα θέλει εἶσθαι αὕτη ».

Φρίττει τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν συλλογισθῆ τὰς ἀποτροπαίους σκληρὰς βασάνους, τὰς ἐν χρῆσει μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν παρὰ τῆς πεπολισμένοις ἔθνεσι τῆς Εὐρώπης! Οἱ δικάσαντες τὸν Δαμιένσον γερουσιασταὶ τῆς Γαλλίας, μετὰ μεγάλης φιλονεικίας περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ εἴδους τῶν κατὰ τοῦ ἐνόχου βασάνων, ἀπεφάσισαν τέλος πάντων νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ὀνομαζομένην θάσσανον τῶν ποδείων, ὡς μόνην δυναμένην νὰ διατηρήσῃ ζῶντα τὸν πάσχοντα ἐπὶ πλείονα χρόνον. Ὁ Δαμιένσος ἀκούσας τὴν ἀπάνθρωπον ταύτην ἀπόφασιν, ἔκβαλε μεγάλα κραυγὰς καὶ ἐζήτησεν οἶνον λέγων, « ἐδῶ χρειάζεταί μοι δύναμις καὶ καρτερία ».

Ἀφοῦ δὲ ἤρχισεν ἡ ἐκτέλεσις τῶν βασάνων, ἐξηκολούθητε μέχρις οὗ οἱ ἰατροὶ παρατήρησαν, ὅτι ὁ πάσχων δὲν δύναται πλέον νὰ ὑποφέρῃ αὐτὰς χωρὶς ν' ἀποθάνῃ· τότε μετέφερον αὐτὸν συνωδευμένον ὑπὸ δύο προλυτῶν, τοῦ μὲν Ἰανσενιστοῦ τοῦ δὲ Μολενιστοῦ, ἐνώπιον τῆς πύλης τῆς ἐκκλησίας τῆς μητροπόλεως, διὰ νὰ ἐκετεύθῃ ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας· ἐκεῖθεν δὲ ἀπήγαγον εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γρέθης καὶ παρέδωκαν αὐτὸν εἰς τοὺς δημίους. Οἱ δὲ ἐκδύσαντες αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ κατακάψαντες διὰ πεφυρακτωμένων λαβίδων τὰς κνή-

μας, τοὺς μηροὺς, τοὺς βραχίονας καὶ τὸ στήθος αὐτοῦ, ἐπέχεον ἐπὶ τῶν νεαρῶν πληγῶν κεχωνευμένον μόλυβδον, ζέον ἔλαιον, κηρὸν καὶ θεῖον. Ὁ Δαμιένσος ἐθεώρει οἰωνεῖ ἀπαθῶς καὶ περιέργως τὰς βδελυρὰς ταύτας λεπτομερείας τῆς τιμωρίας αὐτοῦ· ἀλλ' ὅτε οἱ δῆμιοι ἔκαυσαν ἐπὶ πυρᾶς ἐκ θεῖου τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον θέσει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ ὄργανον τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Δαμιένσος ἀφῆκε μίαν μόνην κραυγὴν καὶ ἔπειτα ἐφαίνετο θεωρῶν ἀταράχως καὶ ἐν σιωπῇ τὴν καιομένην αὐτοῦ χεῖρα. Τὸ σῶμα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Δαμιένσου ἀντεπάλαισαν ἰκανὸν χρόνον κατὰ τῶν φρικτῶν τούτων πόνων· ἀκολούθως οἱ δῆμιοι ἔδεσαν αὐτὸν εἰς τέσσαρας ἀγρίους ἵππους συρομένους πρὸς τέσσαρας ἐναντίας διευθύνσεις διὰ νὰ σπαράξωσι τὸ σῶμα αὐτοῦ· ἀλλ' ἡμίσεια ὥρα εἶχεν ἤδη παρέλθει χωρὶς οἱ ἵπποι νὰ δυνηθῶσι νὰ διασπᾶσιν τὰ μέλη τοῦ Δαμιένσου. Διαταξάντων δὲ τῶν ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως νὰ κόψωσι τοὺς πρωτίστους μυῶνας τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου τούτου, οἱ μὲν ἵπποι διεχώρισαν εὐκόλως τὰ μέλη αὐτοῦ, οἱ δὲ δῆμιοι συλλέξαντες αὐτὰ, ἔρριψαν ἐπὶ πυρᾶς μετὰ τοῦ κορμοῦ, ζῶντος εἰσέτι καὶ μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν μελῶν.

Ἄπειρον πλῆθος λαοῦ, πάσης τάξεως γένους καὶ ἡλικίας, εἶχε συρρεύσει ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Γρέθης, τῶν παραθύρων καὶ στεγῶν τῶν περὶξ οἰκιῶν, διὰ νὰ ἴδωσι τὴν φρικτὴν ταύτην καὶ ἀπάνθρωπον τιμωρίαν, προστρίψασαν αἰώνιον αἶσχος εἰς τὸν αἶψον καθ' ὃν ἐκτελέσθη.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ.

(Συρέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθ.)

Ἀμα ἐπανελθούσης τῆς τάξεως ἐν τῇ Γαλλίᾳ μετεφράσθησαν καὶ εἰσῆχθησαν ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ ἔτος 1811 αἱ περὶ τῆς προκαταρκτικῆς διδασκαλίας τῶν παιδῶν ἀλληλοδιδαστικαὶ μέθοδοι τῶν Ἀγγλων Βέλλου καὶ Λαγκαστέρου, ὑπὸ Κουβιέρου καὶ Νοέλου, συμβούλων τοῦ Γαλλικοῦ Πανεπιστημίου, λαθόντων τὴν διαταγὴν τῆς τότε Κυβερνήσεως νὰ μεταδώσιν εἰς Ὀλλανδίαν, καὶ παρατηρήσαντες τὴν μέθοδον ταύτην, νὰ ἐκθέσωσι πρὸς τὴν κυβέρνησιν σχέδιον περὶ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἐφαρμογῆς

αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ σχέδιον τοῦτο ἂν καὶ ἀνέπτυξε σφῶς καὶ ἐπαρκούντως τὴν ἀνάγκην τῆς καθ' ὀλοκληρίαν παραδοχῆς τῶν μεθόδων τοῦ Βέλλου καὶ Λαγκαστέρου, πολεμούμενον ὁμως ὑπὸ ἀνωτέρων πολιτικῶν συμφερόντων τῆς τότε ἐποχῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιφέρῃ ἀνάλογα ἀποτελέσματα.

Μετὰ δὲ τὴν εἰρήνην τοῦ 1814 πολλοὶ τῶν παιδευμένων Γάλλων μεταβάντες εἰς Ἀγγλίαν καὶ παρατηρήσαντες τὴν τάξιν, τὴν σιωπὴν, τὴν εὐπρέπειαν, τὴν καθαριότητα καὶ τὴν σεμνότητα τῶν παιδῶν, τῶν ἀνὰ πεντακοσίων μέχρι χιλίων εἰς τὰ τοιαῦτα τῆς Ἀγγλίας σχολεῖα διδασκομένων, ἐπιστρέψαντες παρέστησαν εἰς τὴν Γαλλικὴν κυβέρνησιν, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ τοιούτου συστήματος, λογιζομένου ἰδανικοῦ κατὰ τὴν θεωρίαν, ὑπῆρχε πραγματικῶς εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα.

Καὶ ἡ μὲν Γαλλικὴ κυβέρνησις διέταξεν ἀμέσως τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου τούτου, ἔταιρία δὲ συστηθεῖσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ δεκάτου ὀγδόου Λουδοβίκου ἐκ τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, ἐνησχολήθη εἰς τὴν καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου ταύτης· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἔταιρία αὕτη παρετήρησεν ὅτι, μὴ ὑπαρχόντων ἐν Γαλλίᾳ τῶν αἰτίων, ἅτινα παρεμποδίζον ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν συγχώνευσιν τῶν δύο μεθόδων τοῦ Βέλλου καὶ Λαγκαστέρου, ἕνεκα τῶν κομματικῶν ἀντιζηλιῶν τῶν ὀπαδῶν τῶν δύο τούτων πρώτων εἰσηγητῶν, αἱ δύο αὗται μέθοδοι ἠδύναντο νὰ συγχωνευθῶσιν ἐνταῦθα θαυμασίως εἰς μίαν, ἡ μὲν ἔταιρία ἐδοκίμασε καὶ κατῴρθωσε τὴν συγχώνευσιν ταύτην, ὃ δὲ Κόμης Ἀλέξανδρος Δελαβόρδης καὶ ὁ Κόμης Λαστεύριος συνέγραψαν πρῶτοι τὰ κατὰ τὰς θάσεις τῆς μεθόδου ταύτης πρῶτα διδακτικὰ συγγράμματα, ἧς τινος αἱ ἀρχαὶ εἰσὶν αἱ ἀκόλουθοι.

Ἡ ἀνάγνωσις, ἡ γραφὴ καὶ ἡ ἀριθμητικὴ, οἱ τρεῖς οὗτοι κύριοι κλάδοι τῆς προκαταρκτικῆς διδασκαλίας, σχηματίζουσιν ἕκαστος ἰδιαίτεράν κλάσιν· ὁμοίως σχηματίζει ἰδιαίτεράν κλάσιν ἡ διὰ τῶν γραμμῶν ἰχνογραφία, εἰσαχθεῖσα εἰς πολλὰ τῶν τοιούτων σχολείων, πρὸς δὲ καὶ ἡ διδασκαλία τῶν ἐργοχειρίων, δι' ὅλα τὰ σχολεῖα τῶν κορασίων, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ φωνητικὴ μουσικὴ.

Κατὰ δὲ τὴν μέθοδον ταύτην τῆς εἰς κλάσεις διαιρέσεως τῶν διαφόρων μαθημάτων, τίποτε δὲν ἐμποδίζει τὸν παρουσιαζόμενον μαθητὴν· διότι οὗτος εὐρίσκει παραχρῆμα τὸν κατάλληλον τόπον εἰς τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις. Οὐδεὶς δὲ μαθητὴς δύναται νὰ παρεμποδίσῃ τοὺς συμμαθητὰς αὐτοῦ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ βραδύτητος· διότι, ὁ μὲν ὑπολειπόμενος δὲν ἐμποδίζει διόλου τοὺς εὐφρεστερούς, ἢ ἐπιμελεστερούς ἐφαμίλλους αὐτοῦ, ὃ δὲ ταχέως προοδεύων προοιβάσκει ἀτομικῶς ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην ἀνωτέραν τάξιν· αἱ δὲ ὀκτὼ τάξεις, ἐξ ὧν συνίσταται ἕκαστη σειρὰ τῶν μαθημάτων, ἔχουσι πάντοτε θέσεις ἀναλόγους πρὸς τὰς δυνάμεις ἕκαστου μαθητοῦ, ἀπὸ τοῦ ἀρχίζοντος τὴν ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν τοῦ ἀλφαβήτου, μέχρι τοῦ ἀναγινώσκοντος καὶ γράφοντος ἐκ τοῦ προχείρου.

Οἱ μαθηταὶ κατ' ἀρχὰς μαθηθάνουσι νὰ διακρίνωσι τὰ ἐπὶ σανίδος ἐσηματισμένα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὰ φωνήεντα, ἀκολουθῶς συνενούντες αὐτὰ μετὰ τῶν συμφώνων, μαθηθάνουσι τὸν συλλαβισμόν, ἔπειτα μαθηθάνουσι τὸν ἐκ τῶν συλλαβῶν σχηματισμὸν τῶν λέξεων καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἐν βιβλίῳ ἀνάγνωσιν.

Ὡς δὲ πρὸς τὴν γραφὴν οἱ μαθηταὶ μιμοῦνται κατ' ἀρχὰς τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, τὰ ὁποῖα διδάσκονται νὰ γνωρίζωσι σχεδιάζοντες αὐτὰ διὰ τοῦ δακτύλου ἐπὶ λεπτοῦ στρώματος ἄμμου, διακεχυμένης ἐπὶ ἐπίτηδες κατεσκευασμένης σανίδος, ἀκολουθῶς μαθηθάνουσι νὰ σχεδιάζωσι τὰ αὐτὰ γράμματα ἐπὶ πλακὸς διὰ πετρίνου κονδυλίου, ἔπειτα σχεδιάζουσι συλλαβὰς καὶ λέξεις, καὶ ἐπὶ τέλους γράφουσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ὡς δὲ πρὸς τὴν ἀριθμητικὴν μαθηθάνουσι νὰ γράψωσι καὶ νὰ διακρίνωσι τοὺς ἀριθμητικούς χαρακτῆρας, ὡς καὶ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, γράφοντες αὐτοὺς δηλ. ἐπὶ πλακὸς, ἐπὶ τῆς ὁποίας γυμνάζονται ὁμοίως εἰς τὴν ἀριθμῆσιν καὶ τὰς μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν σχετικὰς ἀναλογίας· προχωροῦντες δὲ βαθμηδὸν εἰς τὴν μάθησιν τῶν τεσσάρων τῆς ἀριθμητικῆς παθῶν, φθάνουσι μέχρι τῶν κλασμάτων καὶ τῆς μεθόδου τῶν τριῶν, τὰ ὁποῖα ὁμοίως διδάσκονται.

Ἡ ἀνάλυσις, ἡ μόνη αὕτη θάσις πάσης κἀλλῆς δι-

δασκαλίας, ἐφηρμώθη μετὰ μεγίστης αὐστηρότητος καὶ ἀκριβείας ἐπὶ τῆς τελειοποιηθείσης ταύτης μεθόδου· διότι ἐπειδὴ ἕκαστον ἀντικείμενον τῆς διδασκαλίας ἀναλύεται, οὐδὲν τῶν στοιχείων αὐτῆς δύναται νὰ διαφύγη τὴν προσοχὴν τοῦ παιδός. Ἐπειδὴ δὲ ὁ προβιβασμὸς τοῦ μαθητοῦ ἐξαρτᾶται μοναδικῶς ἀπὸ τὰς προόδους καὶ τὰς γνώσεις αὐτοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταβῇ οὗτος εἰς νέον ἀντικείμενον, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ ἐντελῶς τὸ πρὸς αὐτὸ φέρον προηγούμενον, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ καθίσῃ ἄλλως, εἰμὴ ἀπὸ τὰ γνωστὰ εἰς τὰ ἄγνωστα. Αἱ ὀκτὼ τάξεις διευθύνονται ὑφ' ἑνὸς τῶν δυνατωτέρων μαθητῶν, ὀνομαζομένου πρωτοσχόλου, ἕκαστος δὲ κλάδος τῶν μαθημάτων διευθύνεται ὑφ' ἑνὸς γενικοῦ πρωτοσχόλου ὑπὸ τὴν ἄμεσον ὁδηγίαν τοῦ διδασκάλου, ὅστις δύναται νὰ διοικήσῃ τοιοῦτοτρόπως σχολεῖον ἐμπεριέχον ἀπεριόριστον ἀριθμὸν μαθητῶν.

Ὁ Γενικὸς πρωτόσχολος (ἢ ἐπιθεωρητῆς) διευθύνει κατὰ τὰς διαταγὰς τὰς ὁποίας λαμβάνει, ἢ ἐννοεῖται ὅτι λαμβάνει, παρὰ τοῦ διδασκάλου· διὰ βιβλίου διὰ συνθημάτων τὰς διαταγὰς εἰς ὅλον τὸ σχολεῖον καὶ εἶναι τρόπον τινὰ ὁ ὑπουργὸς τοῦ διδασκάλου· οἱ δὲ πρωτόσχολοι εἶναι οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τούτων, διορθοῦντες, ἐπιθεωροῦντες καὶ δίδοντες λόγον ἕκαστος τῶν πρακτικῶν τῆς ἰδίας αὐτοῦ τάξεως. Ἡ δὲ ἱεραρχία αὕτη τῆς δυνάμεως θεμελιώνει εἰς τὸ σχολεῖον εὐταξίαν, παριστῶσαν τὴν εἰκόνα τῆς καλῶς διοργανισμένης πολιτικῆς κοινωνίας.

Εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα ταῦτα ὑπάρχει τόπος τις δι' ἕκαστον πρᾶγμα καὶ ἕκαστον πρᾶγμα εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ. Ἡ δὲ εὐταξία αὕτη χρησιμεύει ἐνταύτῃ καὶ ὡς μέσον καὶ ὡς ἀποτέλεσμα· ὡς μέσον μὲν, διότι εἰς τοιαύτην πολυἀριθμὸν συρροὴν παιδῶν μόνη ἢ εὐταξία αὕτη δύναται νὰ προλάβῃ τὴν σύγχυσιν καὶ ἀπροσεξίαν, ὡς ἀποτέλεσμα δὲ, διότι αἱ ἐκ ταύτης προσγινόμεναι ἕξεις εἰς τοὺς παῖδας ἐπιρροιάζουσιν αὐτοὺς παρὰ πάντα τὸν βίον εἰς τὰς μετὰ ταῦτα κοινωνικὰς αὐτῶν ἐργασίας, σχέσεις καὶ οἰκιακὰς ὑποθέσεις.

Μία τῶν πρωτίστων ἀρχῶν τῆς μεθόδου ταύτης εἶναι καὶ ἡ ποικιλία τῶν ἐργασιῶν, ἀφ' οὗ μάλιστα ἀνεγνωρίσθη, ὅτι τὸ εὐκίνητον τοῦ νοῦ τῶν παιδῶν

καὶ ἡ κίνησις, τῆς ὁποίας ἔχουσιν ἀνάγκη τὰ πρὸς ἀνάπτυξιν τείνοντα ἀπαλὰ αὐτῶν ὄργανα, δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ ἐνασχολῶμεν αὐτοὺς ἀκινδύνως ἐπὶ τῆς μονοτονου θεωρίας ἑνὸς μόνου ἀντικειμένου, δεσμεύοντες τὴν προσοχὴν καὶ κρατοῦντες ἀκίνητα τὰ σώματα αὐτῶν. Κατὰ δὲ τὴν μέθοδον ταύτην διάφοροι ἐργασίαι διαδέχονται ἀλλήλας, τακτικὰ δὲ κινήματα ἐκτελοῦνται ὑπὸ τῶν παιδῶν, πρὸς μετὰβασιν ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἐργασίαν. Ἐκ τούτου δὲ προκύπτουσι δύο μεγάλαι ὠφέλεια, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη εἶναι τὸ ὅτι, ἀφ' οὗ διανοητικὴ τις δύναμις ἐργασθῆ ἐπὶ τινα καιρὸν, ἀναπαύεται, ἄλλη δὲ δύναμις διαδέχεται τὴν ἐργασίαν· τούτο δὲ προξενεῖ τὴν ἀναψυχὴν, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι νὰ μεταβάλλῃ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, καὶ ὄχι νὰ συστήσῃ τὴν ἀργίαν καὶ ῥαθυμίαν, ἐλαττώματα ἀσυμβίβαστα πρὸς τὸν φυσικὸν χαρακτήρα τῶν παιδῶν, ἐργαζομένων καὶ ἀσχολουμένων ἀδιακόπως εἰς τὰ ἀθύρματα αὐτῶν. Ἡ δὲ δευτέρα ὠφέλεια εἶναι ἡ μεταβολὴ τοῦ σώματος τῶν παιδῶν ἕνεκα τῶν ἐνεργουμένων κινήσεων, αἵτινες προξενοῦσιν εἰς αὐτοὺς φυσικὴν ἀνάπαυσιν σύμφωνον πρὸς τὴν ἠθικὴν ἀναψυχὴν, περὶ τῆς ὁποίας εἶπομεν. Ἡ διδακτικὴ λοιπὸν αὕτη μέθοδος εὐχαριστεῖ διπλῶς τὴν φύσιν, βοηθοῦσα ταῦτοχρόνως τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τῶν παιδῶν. (ἀκολουθεῖ.)

Ε'. Μῦθος τοῦ Ῥώσου ποιητοῦ Κριλλώφ.

Ο ΕΛΕΦΑΣ, ΟΙ ΛΥΚΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ.

Ὁ βαρὺς Ἐλέφας ἔθνους ἐβασίλευε προβάτων, καὶ τῆς Κυβερνήσεώς του ὑπουργοὺς μὲν εἶχεν Λύκους, Διοικοῦντας διὰ νόμων καὶ ἐλευθέρων συνταγμάτων, Κατασκόπους δὲ τοῦ θρόνου εἶχε στήσει τοὺς Πιθήκους.

Κ' οἱ μὲν ὑπουργοὶ ἀσπλάγχχνος τὸν λαὸν ἐλεηλάτουν, οἱ δὲ Πιθήκοι ὑπόβλως διηγούντο τῷ Μονάρχῃ, ὅτι οἱ ὑπουργοὶ τοὺς νόμους καὶ τὸ σύνταγμα φυλάττουν, καὶ εἰς τὸν λαὸν μεγάλη εὐχαρίστησις ὑπάρχει.

Πλὴν τὰ πρόβατα εἰς ἄκρον φθάσαντα ἀπελπισίας, ἔκβησαν πρὸς τὸν Μονάρχη παριστῶν τῶν ἐγκλημάτων, ἀναφέρουσι τῶν Λύκων τὰς φρικτὰς παρανομίας, καὶ ἀπαλλαγὴν αἰτοῦνται τῶν τοσοῦτων παθημάτων.